

хванаха и другитѣ турци. —
Заколи това куче!

Горанъ разглеждаше тия зли хора, които искаха смъртта му. Странитѣ му ту пламваха, ту побледняваха. Очитѣ му гледаха плахо.

— Хайде, Юмеръ!

— Не искамъ! — отсѣче момчето и дръпна коня си на страна.

— Добре! — спокойно каза Ахмедъ-ага. — Нека бжде, както искашъ. Това дете ще отведемъ въ село и ще го потурчимъ.

Юмеръ облекчено въздъхна. Но изведнажъ стана нѣщо неочаквано. Горанъ изправи малката си кждрава главичка, изгледа смѣло турцитѣ и кресна:

— Не си промѣнямъ вѣрата! Убийте ме — нѣма да стана турчинъ!

— Ха! — викна смаянъ Ахмедъ-ага, но преди да извади ятагана си, малкиятъ родолю-

бецъ се изви и припна по стрѣмнината. Следъ него изгърмѣха нѣколко пушки. Двама конника се спуснаха да го догонянтъ.

Горанъ бѣгаше съ все сила. Спѣваше се въ камѣнитѣ, на два пжти падна, но пакъ скачаше и тичаше напредъ.

Но склонѣтъ изведнажъ свѣршваше съ пропастъ. Горанъ спрѣ на края на пропастѣта, скръсти ржце на гърдитѣ си и зачака своитѣ преследвачи. Когато го приближиха, той се прекръсти и скочи въ бездната.

Конетѣ, препускаха стремглаво. Тѣ не можаха да се спратъ на края и отнесоха яздачитѣ си следъ малкия герой.

*

Горанъ продаде скжпо живота си.

Той бѣше най-малкиятъ герой на априлското възстание.

Свѣтлозаръ Димитровъ

